

רע"פ 2961/16 - דביר שחוח נגד עיריית תל אביב- מחלקת חנייה

בית המשפט העליון

רע"פ 2961/16

לפני:

המבקש:

כבוד השופט א' שהם

דביר שחוח

נגד

המשיבה:

עיריית תל אביב- מחלקת חנייה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 29.2.2016, בעפ"א 28451-01-16, שניתן על ידי כב' השופטת מ' סוקולוב

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת מ' סוקולוב), בעפ"א 28451-01-16, מיום 29.2.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט א' ברקאי), בתיק 03/15/0002983, מיום 9.12.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש נרשמו שני דוחות חניה, בגין ביצוע עבירות חנייה בשנת 2008. המבקש פנה לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשה לביטול תשלום הקנס בגין עבירות החניה, או לחילופין בבקשה להישפט באיחור, לפי סעיף 230 לחוק

עמוד 1

סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. לטענתו, חלה התיישנות על העבירות שביצע, שכן לא ידע על קיומן עד סוף שנת 2012.

3. ביום 9.12.2015, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את בקשתו של המבקש, בהיעדרו, בציינו כי "טענת ההתיישנות אינה במקומה לאור מועד שליחת הדו"ח" וכי "משבוצע עיקול ברישום בביתו של הנאשם [המבקש] - הרי יש לראות בחומרה ההיתממות שבבקשה. נאשם אשר מבחין במעקלים בביתו - עליו להגיש בקשה מיידית ולא להמתין למעלה משנתיים". נוכח האמור, ו"לאור חוסר תום הלב המשווע", קבע בית המשפט לעניינים מקומיים כי הבקשה נדחית ו"הנאשם [המבקש] מחוייב בהוצאות הבקשה בסך של 800 ₪".

4. המבקש ערער על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, וערעורו נדחה, ביום 29.2.2016. בית המשפט המחוזי ציין, כי "בניגוד לטענתו של המערער [המבקש] מסתבר כי הודעות הקנס נשלחו למערער [המבקש] בדואר רשום כחוק ובהתאם לכתובת בעליו של הרכב (המערער) [המבקש] במשרד הרישוי. כמו כן הוגש תצהיר כחוק המפרט זאת". בית המשפט המחוזי הוסיף, כי נסיבות המקרה מלמדות כי המבקש ידע על החוב בתיק זה במשך מספר שנים, וכי בקשתו לבית המשפט לעניינים מקומיים הוגשה באיחור רב, "לא במסגרת פרק הזמן הקבוע לכך בחוק וזאת מבלי שצוין נימוק כלשהו להארכת המועד". כמו כן, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לדחות את הטענות הנוספות של המבקש, "בנוגע לאי פרסום התמרורים ברשומות, אי הסמכתם כדין של המפקחים וכדומה".

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 7.4.2016, הגיש המבקש, בעצמו, בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור טען המבקש כי בית משפט קמא טעה כאשר "הרשיע את המערער [המבקש] על אף שהמשיבה לא טרחה להציג ולו אישור מסירה אחד של הודעת תשלום הקנסות נשוא התיק הנ"ל", והתעלם מכך שהמבקש "כלל לא נהג ברכב בעת ביצוע עבירות אלה", שכן היה מצוי תחת פסילת רישיון באותה עת. כמו כן, נטען כי שגה בית משפט קמא כאשר ציין כי לא נהוג להטיל הוצאות בהליך פלילי מסוג זה, אולם בפועל לא ביטל את ההוצאות.

דין והכרעה

6. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטני של הצדדים הישירים להליך, או כאשר מתעורר חשש מהותי מפני עיוות דין או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 2744/16 ידעי נ' מדינת ישראל (7.4.2016); רע"פ 2649/16 קיסוס נ' מדינת ישראל (6.4.2016); רע"פ 2572/16 סויסה נ' מדינת ישראל (6.4.2016)). ברי כי עניינו של המבקש איננו בא בגדרם של מקרים מיוחדים אלו. לא רק שאין בפיו כל טענה כי במקרה דנן מתעוררת שאלה משפטית עקרונית ורחבת השלכות, אלא שאף לגופם של דברים, טענותיו של המבקש נוגעות לענייני הפרטי - ולו בלבד.

7. אוסיף, כי לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש אף לגופו של עניין, ודין להידחות. בדין קבע בית משפט קמא, כי לא נפלה טעות בהחלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, לאחר שהוכח כי הודעות הקנס נשלחו למבקש בדואר רשום, בהתאם לכתובת הרשומה במשרד הרישוי, בתוך שנה ממועד ביצוע העבירות. יתרה מכך, פנייתו של המבקש

לבית המשפט לעניינים מקומיים, נעשתה למעלה משנתיים לאחר שנוכח המבקש לראות כי הוטלו עיקולים על מטלטליו ועל חשבונותיו ונערכו עימו שיחות טלפוניות. משכך, אף לא ראיתי מקום להתערב בהחלטה להשית על המבקש הוצאות, חרף הנטייה העקרונית שלא להטיל הוצאות בהליכים פלייליים (רע"פ 1625/15 פלונית נ' פלונית (19.4.2015); רע"פ 2922/14 ס.א.א. ניהול וקידום בע"מ נ' עיריית חיפה (28.5.2014)).

8. על כן, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ד' בניסן התשע"ו (12.4.2016).

ש ו פ ט
